

VECKOBLADET

Fredag 12 januari

Utkommer fredagar

1996 22:e årg.

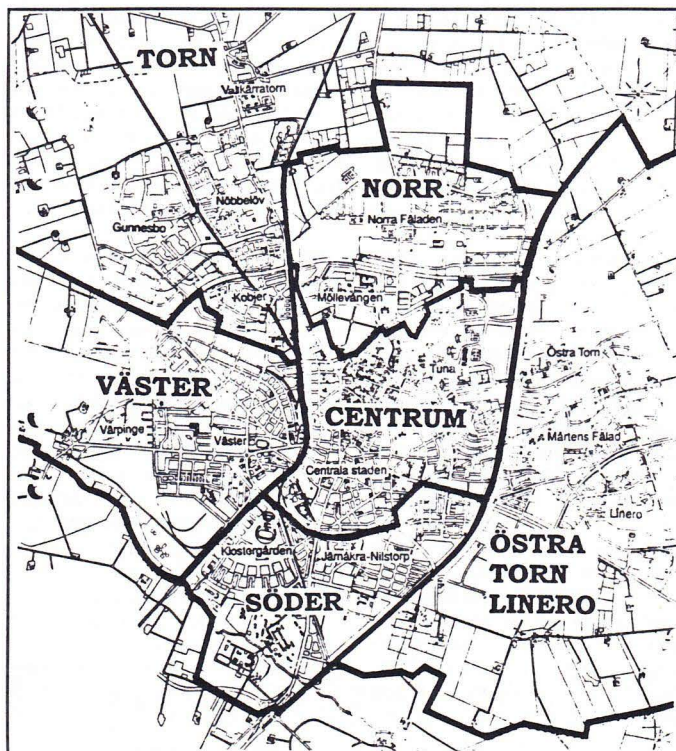
1

Välkomna till en ny årgång av VECKOBLADET som oförtrutet fortsätter efter avverkade tjugo år! VB fortsätter under 1996 med tre redaktioner – redaktörer är Thomas Schlyter, Rolf Nilson och Karin Blom. Vi fortsätter den nostalgiska återblicken och inleder årgången med en kortfattad historik över lundavänstern.

Under året tänker vi försöka satsa lite mer på att bevaka vad som händer i kommundelarna. Inte så att vi kommer att ge ut separata utgåvor av Veckobladet i varje kommun del som vi gjorde 1976, men ibland kunde det nog behövas. Lunds nya kommunalnämnder och de frågor som tas upp där ställer många nya kommunalpolitiker på prov och utmaningar, som vi hoppas ska leda till bra beslut och till god sammanhållning och gemenskap i kommundelarna. Men den politiska debatten måste också hållas levande, och vi hoppas att VB ska kunna spegla åsikter och meningssättningar i små och stora, gamla och nya frågor.

Men det beror förstås mest på dig som läser VB. Under åren har vi uppmanat läsarna att skriva till VB – insändare eller mer teore-

Välkomna till VB i ett delat Lund

tiska artiklar är välkomna. En del har undrat om man verkligen kan komma med bidrag till VB om man inte är vänsterpartist! Det är ju synd och inte alls avsikten om tidningen framstår så sekteristisk.

Vi vill därför betona att VB:s spalter står öppna för lundabor – och i viss mån utsocknes – som har något tänkvärdt att säga om förhållanden i vår kommun.

Särskilt vill vi uppmana socialdemokrater, miljöpartister och andra lokalpolitiker att se VB som ett anspråkslöst litet forum för det vardagliga politiska samtalet. Vi välkomnar också gliringar och tjuvnyp från andra politiska åsiktsriktningar – sånt uppmuntrar bara till debatt.

Bidrag till VB efterlyses alltså, och inte bara i textform. VB har stor glädje av tecknade bidrag – vår tecknande stab har endast i viss mån förnyats, senast med Claes Wahlöö, som debuterade i jubileumsnumret sist. Vi hoppas få se dig mer på redaktionen ovanför Café Finn och i spalterna.

Förnyelsen är nära – hur mycket vi klarar av beror mest på oss själva men också på dig och den respons vi får. Så hör av dig!

VB räknar till att börja med med att ge ut 21 nummer under våren. En helårsprenumeration kostar 180 kr på postgiro 17459-9.

Redaktionen

Lundavänstern under tjugo år

Av allt att döma har vänsterpartiet i Lund under 1995 ökat sitt medlemsantal för första gången sen 1980. Mer eller mindre tillkämpade optimistiska prognoser som kommit på skam har visserligen gjorts förr här i VB, men nu tycks det finnas en fastare grund för sådana, naturligtvis främst partiets goda ställning i opinionsmätningarna. Så det kan finnas andra skäl än tidningens nyligen timade tjugoårsjubileum att göra ett slags sammanfattning av historien.

Vänster är ett så diffust begrepp att varje skribent har stor frihet att utforma en egen definition. Här kommer .ex. nästan inget att sägas om vänstern på universitetet och nästan inget om vänsterkrafter inom den lokala socialdemokratin. De senare har säkert funnits, men det är markant hur lite kontakt som genom åren har funnits mellan dem och vänstern i övrigt. Den som ska behandlas här, med självklar utgångspunkt från vänsterpartiet.

Inte bara vpk

Lunds Kommunistiska Blåsorkester, nuvarande Röda Kapellet, bildades i sin permanenta form ungefär samtidigt som VB, på hösten 1975. Ett skäl till namnvalet var dess ekumeniska karaktär. Det skulle inte vara någon ren vpk-orkester och det fanns flera sorters kommunister i Lund. (Artikeln ska inte behandla blåsorkestrar och andra av politikens utanverk. Den intresserade hänvisas till "Ett vänsteruppsving och dess uttrycksformer", Lund sett från vänster 1986.)

Marxist-leninistiska kampförbundet, en gång Gudrun Schymans politiska hemvist, rotade sej aldrig i Lund men 1975 fanns här både Kommunistiska arbetarförbundet, Sveriges kommunistiska parti, Kommunistiska förbundet marxist-leninisterna (revolutionärerna) och Förbundet kommunist. Med SKP hade ordnats gemensam förstamademonstra-

tion 1973 och FK gick med i vpk-tåget senare under decenniet, annars var kontaktytorna främst olika solidaritetsaktioner där det emellertid inte alltid var så lätt att nå enhet. KFML(r) höll sej mest på sin kant.

Alla smågrupperna befanns sej i princip på tillbakagång även om det fanns vågrörelser. 1980 packade FK (som tidigt gått in för miljöpolitik) ihop sin bokhandel, 1986 upplöstes SKP i Lund efter att under senare år ha koncentrerat sej på Afghanistanarbete, trotskisterna i KAF bara dog ut. KPML, återuppsått 1983 efter en första nedläggning, försvann mot slutet av åttitalet i samband med en splittring. Den sista stora gemensamhetsaktionen i Lund hade varit folkkampanjen mot kärnkraft 1980, då smågrupperna hade en stark ställning i ledningen för det lokala arbetet. (Folkkampanjen i Lund dog snabbt ut efter nederlaget.)

Utbrytarna

Men från mars 1977 fanns det i Lund ännu en kommunistisk smågrupp, Arbetarpartiet kommunisterna.

APK var ju en utbrytning från vpk och inte minst här i Lund. Vpk Lund fick visserligen tidigt namn om sej ute i landet som Sovjetkritiker, förnyare och så småningom eurokommunist, men här hade sen sjuttitalets början funnits en relativt stark falang, traditionalistisk, brejznevitsk eller vad man nu vill kalla den, och medlemmötena dominerades länge av uppgörelser mellan de båda lägren. De blivande apk-arna hade många själsfränder på andra håll i Skåne, och i Lund ägde de fram till våren 1976 en bas i ungdomsförbundets avdelning.

Apk i Lund var i flera år vitalt med bl.a. regelbundna närradiosändningar och en liten bokhandel (något som även flera av de andra smågrupperna tidvis hade haft), men på hösten 1989 tog det slut i Lund liksom borta i öster.

Forts. följer i nästa nummer

Landstingets budget

Strax före jul, den 21 december, hade Lunds sjukvårdsdistrikt sitt budgetsammanträde. Ramarna var redan fastställda av landstingets fullmäktige i slutet av november. De innebar balansering av 1995 års underskott och ett allmänt spararbete på två procent av distriktets egen sjukvårdsproduktion, som det heter numera. I klartext betyder det att tvåhundra miljoner kronor skall sparas in under 1996 och 1997. Vänsterpartiets förslag att höja landstingsskatten med femtio öre – det hade räckt för att undvika drastiska nedskärningar – föll som bekant.

Den budget, som antogs enhälligt innebär med all sannolikhet att vården blir sämre, att köerna för vissa patientgrupper förlängs, att personal – huvudsakligen kvinnlig – sägs upp och att arbetsbördan för dem som blir kvar ökar. Det är möjligt att en reflexmässig vänsterreaktion är att protestera och att vägra medverka i en sådan politik. Jag har som vänsterpartiets representant i sjukvårdsdistriktets styrelse valt en annan väg. Jag har protesterat och i ett särskilt yttrande till protokollet hänvisat till vårt förslag om skattehöjning, men i övrigt accepterat verkligheten som den ser ut och valt att fortsätta arbeta konstruktivt för att göra det bästa av situationen. Jag har röstat för budgetförslaget.

Bakgrunden är följande. Under hela budgetprocessen har det funnits ett nära samarbete mellan socialdemokraterna och vänsterpartiet. Den text som uttrycker styrelsens politiska vilja har skrivits om och förbättrats hela tiden och vi har gemensamt ansträngt oss att göra angelägna sjukvårdspolitiska markeringar. Ett exempel är det tillägg till budgettexten om vård och omvårdnad, som gjordes på sammanträdet: "Direktionen har, genom att inrätta en befattning som chefssjuksköterska, bl. a. velat betona vikten av omvårdnadsaspekten av vården. Med tanke på de stora förändrings- och besparingskrav, som ställs på sjukvårdsdistriktet kommer omvårdnaden ytterligare att uppmärksammas." Vi markerar här vikten av världens mjuka delar när de ställs mot medicinsk teknik. En annan viktig markering gör till förmån för barn och ungdomar. Vi skriver: "Barn och ungdomars hälsosituation kommer under 1996 särskilt att uppmärksammas främst i det förebyggande hälsoarbetet och i samverkan mellan primärvård, psykiatri och socialtjänst." Vi är medvetna om att barnen farit särskilt illa under den ekonomiska krisen och vill göra något åt deras situation.

Vi har också gjort en kraftfull markering för att få fart på sjukvårdsdistriktets miljöarbete. Det beslut vi tog i våras om en sammanhållen miljöfunktion har hittills

Politikerföraktet

På onsdagen kunde Kvällsposten på sin löpsedel meddela att en politiker, extraknäckande som kyrkvaktmästare, druckit upp nattvårsvinet. Men det är inte skandalen av denna klassiska och nästan rörande typ som fått mig att reflektera över politikerföraktet. Nej, det är Birger Schlaugs artikel på DN-debatt i måndags, som jag tycker är ett viktigt inlägg så här på det nya året. För den som inte läste Schlaug vill jag bara tala om att han tog upp sin tvekan inför att fortsätta som ledande politiker inför den mängd skit som nu kastas på politiker i största allmänhet. Det är lätt att förstå vad han menar: i många miljöer finns det inget lättare och ofarligare än att häva ur sig en spyta om hur enfaldiga, okunniga och korruperade de människor är som ägnar sig politik. Varför ska man frivilligt utsätta sig för det? Eller med Schlaugs ord: "Få vill utsätta sig själva, sina familjer och sina vänner för att oförskyllt hängas ut i press, TV, på arbetsplatser eller som en del i en kollektiv spottkopp. Men hur ska då det vi lärt känna som en demokrati överleva?"

Till saken hör att spottloskorna ofta kommer från människor som inte skulle lägga två strån i kors för någon annan än sig själva. Bekvämt tillbakalutade på redaktionerna eller i universitetsstolarna kan de lugnt förfasa sig över eländet utan att smutsa de egna händerna. Snart höjs väl också ropen på en stark man.

Jo, visst håller politiken och demokratin på att hamna i ett bakvatten. Schlaug är även självkritisk, och säger att också miljöpartiet spelade med i det allmänna politikerföraktet under 80-talet. Inte heller vi i vänsterpartiet, eller för den delen jag själv, är oskyldiga på den punkten. Vänstern har dock alltid talat om politiken som en positiv möjlighet, som ett alternativ till marknaden och dess pengavälde. Själv tänker jag också i fortsättningen vara kritisk mot de enskilda politiker som har förtjänat det, men jag ser det i dag som viktigare än någonsin att försvara politiken som princip.

För många, dåligt betalda?

Vad ska man göra? Ja, politiken behöver återupprättas, och det ska

obstruerats av den administrativa ledningen.

Det jag har räknat upp kan tyckas vara småsaker – ord på papper – och det är klart att jämfört med friska skattemiljöer är det inte så mycket att hänga i granen, men det är långt ifrån betydelselöst.

Å andra sidan. Ett parti – eller politiker – som bara kan fungera i goda tider, med obegränsade resurser, och som inte klarar att tillvarata sina väljares intressen i dåliga tider är väl inte mycket att ha.

Rolf L Nilson

naturligtvis ske underifrån. Ur den synpunkten är t.ex. kommunalnämnderna som nu har inrättats i Lund ett angeläget steg och det finns all anledning att önska dem lycka till. Ingen vet hur den nya organisationen kommer att fungera, men nog har jag häpnat över den inskränkta och närsynta kritiknämndsystemet i Lund mött. En större närhet mellan människor och politiska beslut är viktigare än diverse tjänstemannaproblem.

Sen finns det andra förslag som brukar gå ut på att politiker bör ha bättre betalt för att mer kvalificerade krafter ska intressera sig. Så kanske det kan fungera inom borgerligheten. Men för arbetarpartier är det ett livsfarligt förslag. Det skulle bara bidra att öka klyftan mellan valda och väljare. En riksdagslön i dag på 27 000 i månaden plus 6 000 i traktamente är ingen svältlön. Partierna på vänstersidan är inte betjänta av representanter som i första hand har ekonomiska motiv för sitt deltagande.

Det finns för många politiker, brukar det också heta. Nej, i kommunerna finns det för få, åtminstone jämfört med situationen före kommundemanslagningen i början på 70-talet. Och i riksdagen? Jo, man inser att rollen som röstboskap i de stora partierna inte är så lustig. Men vi i vänsterpartiet här i Sydsverige har ingen representant närmare än i Göteborg, vilket inte tyder på någon överdriven riksdagsmannatäthet.

SvD eller DN?

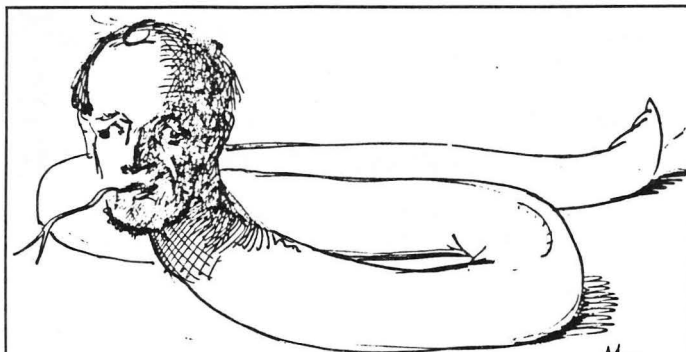
Den som vill följa med något så när vad som händer inom kultur och

politik brukar ju läsa någon stockholmstidning. Själv har jag läst DN i alla år och fortsätter väl ett tag till. Men på sistone har det faktiskt kostat på. Jag tänker på ledarsidan där man förväntar sig att finna röster som visserligen inte delar ens politiska uppfattning, men som i någon mening är stimulerande eller provocerande. I ekonomiska ämnen finns på DN:s ledarsida sedan länge Nils-Eric Sandberg i olika tappningar. Han var lite rolig de första tio åren, med sin Lundagårdsstil och nyttjande av akademiska och filosofiska språkliga grepp. Sen blev han likgiltig och under senare år rätt plågsam, om än inte värre än att man har stått ut. Men numera suppleras han av en annan ekonomisk skribent, Pernilla Ström, som får mig att vackla. Det är som mina barn säger, *too much*. Grov förenkling, enkel demagogi, vulgaritet. Det är ofattbart att landets största och viktigaste tidning ska hålla sig med detta par som kommentatorer i politisk ekonomi.

Vad gör man? En annars omdömesgill kamrat har helt enkelt sagt upp prenumerationen på DN och gått över till SvD av i stort sett ovanstående skäl. Jag förstår honom, men det finns ju gränser. Jag gillar visserligen Anders Björns-sons vetenskapssidor, kan se en och annan poäng hos Mats Svegfors, men hade nog inte tänkt mig att göda Nordin, Berntson och Arvidsson och den övriga Timbrovånster som ingår i det paketet. Ack, ja! Är det nån som läst Göteborgs-Posten på sistone?

Lucifer

Kritik och nideckningar – här av L.G. Mann – är inte detsamma som förakt. Vi beklagar verkligen att Sverker Oredsson (fp) har lämnat komunalpolitiken i Lund.

Mystiskt

Man ska visserligen inte kasta sten i glashus, men det låter så kul så att det är värt risken.

Arbetet, numera "an", hade en mystifierande rubrik på sistana av lokaldelen i onsdags, 10 januari: "Epidemin mystifierar läkare." Det framgår tyvärr omedelbart av brödtexten att man menar att de meningokockinfektioner – blodförgiftning och smittsam hjärnhinneinflammation, som drabbat några

ungdomar och så tragiskt dödade två av dem under helgerna – förbryllar läkarna. Eller att läkarna tycker att epidemin är mystisk.

En alternativ tolkning, som språkligt sett är rimligare, är att läkarna blir mystiska på grund av en epidemi, som drabbat dem. Det är en intressant förklaring till uppkomsten av häxdoktorer. Det kan eventuellt också vara så att läkarnas svärbegriplighet och deras fikonspråk beror på en bakteriell infektion – ett slags sjukhussjuka!

RN

Om OM och om Maputo

Om inte snön hade kommit, och om inte OM hade varit, då hade jag inte haft så många spännande julkalendrar på AF fascinerad och fängslad med sitt lågmälda tal om krig och vardag i Moçambique. Han kom åtföljd av Henning Mankell, som inte bara skriver om ystadkommisarien Kurt Wallanders äventyr, utan också gett ut *Comédia Infantil* om gatubarnen i Maputo, och en ungdomsbok om den lilla flickan på landet, som förlorade båda benen på en landmina och med sin starka livsvilja lyckades skapa sig ett hyggligt liv i byns gemenskap.

Ett av mina paket innehöll en liten okänd bok: Roy Anderssons *Vår tids rädsla för allvar*. Roy filmmakare deltog i tillverkningen av en ovanlig skrift kallad *Lyckad nedfrysning av herr Moro*, som beställts av Stockholms läns landsting för gratis utdelning i högskolan och sedan snabbt drogs in efter att ha spritts bara i några skolor.

Om dessa böcker har stått att läsa i OM – är förkortningen bekant? Ordfront Magasin, en i dagens Sverige helt ovanlig tidskrift i sin integritet och kvalitet. Där kan man hitta fram till många spännande böcker, inte bara de som

publiceras på dess eget förlag. Bok- och kultursidorna varvas med ständigt aktuella och läsvärda artiklar, som bara de gör tidskriften värd betydligt mer än prenumerationspriset. I nummer 6/1995 blottades det osannolika imperiet Jan Stenbeck på alla sina skrämmande detaljer. För ett par år sedan visades lika konkret hur Assar Lindbeck gått tillväga när han för alltid tystade Sven Grassman.

I årets sista nummer skriver Hans-Göran Franck om det första EU-året som "en katastrof för sosse-EU-liten", och en grupp sociologer för analysen vidare i en diskussion av socialdemokratin och nedrustningen av välfärden.

För en gammal vegetarian var det rätt roligt att i samma nummer läsa Eva Mobergs granskning av "ansvarskännade kretsars" reaktion på djurrättsrörelsen eller veganerna: "Aktivisterna som kämpar mot djurförtryck och djurplågeri har fått en lång rad opinionsbildare, från kåsörer till professorer, att rycka ut till försvar för Människan – denna stackars art som själv är sitt eget största hot, som utrotat något tusental arter om året och som håller de flesta övriga i ett ständigt tilltagande järngrepp."

Det kändes väl att läsa i dessa julgrisen tider.

Bertil Egerö

Fotnot

OM kostar ett medlemskap i Föreningen Ordfront, 260 kronor. Sju nummer får man för den summan. Betala till postgiro 39 01 43-6!

En ren, välupplust plats

Frusen, pank och deprimerad, med en hand i fickan och min enda återstående handske på den andra, passerade jag en av mellandagarna granen på Stortorget. Min gamla Volvo hade just blivit underkänd av bilprovningens nitiska tjänstemän, som med sadistisk välust angrep dess rostiga underrede med hamrar och stämjärn så flagorna yrde. Jag hade lovat att transportera en av ABF:s teatergrupper en av de närmaste dagarna. Nu fick en annan lösning sökas.

Av gammal vana och för att värma min bara hand gick jag in i Pocketbokhandeln. En städare packade just ihop dammsugaren som han rengjort mattan med. Böckernas omslag blänkte i den klara belysningen. *A clean, well-lighted place*, tänkte jag med den depressive, unge Hemingway. Där hade skett förändringar. En avdelning för engelskspråkig faktpocket hade någon av de närmast föregående dagarna inrättats i fonden. Ett par hyllor för historia, andra för litteratur, aktuell politisk debatt, film, teater och konst. Den var inte stor, men mycket välkommen, med flera intressanta titlar. Jag erinrade mig att jag kritiserat frånvaron av en sådan avdelning i Lund i en liten artikel i VB under hösten. Ett exempel på pressens makt, tänkte jag övermodigt.

Mitt intresse koncentrerades på Eric Hobsbawms *The Age of Extremes 1914–1991*, som alltså kommit i pocket något år efter den första upplagan, till det med hänsyn till bokens omfång rimliga priset

cirka 190 kronor (på Bokcafés tid var motsvarande priser betydligt lägre).

Hobsbawms tidigare böcker om revolutionens, kapitalets och imperialismens tidsåldrar hade jag läst, och jag brann av lust att läsa om min egen tidsålder, som jag visserligen inte inträtt i förrän på 30-talet, men som fyllt hela mitt hittillsvarande liv. Nazism och kommunism är begrepp och verkligheter som dominerat den epoken, världshistoriens blodigaste, även om Sverige och de flesta av oss i stort sett genomlevt den på vittnesplats.

Den nya epoken, 2000-talets, har redan inletts, tänkte jag, bland annat med de etniska konflikterna i Bosnien och Tjetjenien. Och vi har nått historiens slut och liberalismens seger, påstås det. Så erinrade jag mig historikern och samhällsforskaren Immanuel Wallerstein, som betraktar världen som ett enhetligt system. Dagens värdesystem betecknar han som kapitalistiskt. Något socialistiskt system existerar inte, eftersom bara ett värdesystem kan existera åt gången. Men det finns socialistiska rörelser och han ser tecken på att världssystemet tenderar åt socialismen till. Det är dock på lång sikt. Immanuel Wallerstein ser möjligheten till ett socialistiskt världssystem inom 200 år.

År 2200 alltså, tänkte jag och kastade mig ut i kylan igen. Naturligtvis köpte jag inte den åtrådda boken, jag hade ju inte råd.

Gunnar Stensson

Glimtar från södra halvklotet

Det är väldigt vad svårt det är att komma över den starka känsla av avsky som varit så djupt rotad hos oss som deltagit i kampen mot apartheid. Ty man minns ju allt vad den förhatliga regimen under århundraden utövat mot majoriteten av detta lands befolkning.

Men så fort man sätter sin fot i detta vackra land och känner Nelson Mandelas kraft strömma emot en, när man hör hans distinkta röst inom sig och inser att denne man som suttit tjugosju år på Robben Island är landets president, då blir man glad, ödmjuk och ganska rörd över att apartheidsystemet ändå kunde vältas över ända.

En frukt av apartheidsystemet är det första som slår en – hur prydligt och välordnat allt är, i städerna, på flygplatserna, på vägar och gator – jämfört med många andra afrikanska länder. Men det är ett välstånd som naturligtvis inte alls delas av majoriteten av folket. Segregationen och klasskillnaderna är oerhörda i detta rika land och de kommer att bestå i många decennier än.

Alla som skapat sitt eget välstånd genom exploatering av de svarta är

givetvis inte beredda att ge avkall på sina privilegier. Trots det tycks de flesta av dem acceptera att apartheid är avskaffad. De prydliga vita städer och stadsdelar som de skapade sig på 50- och 60-talen genom systematisk folkomflyttning – idag kallad etnisk rensning – har sin motpol i enorma kåkstäder och förorter för den svarta befolkningen. Dessa växer stadigt, och tidigare obebodda skyddszoner utefter vägarna fylls nu av usla skjul.

ANC har starkt stöd

Lokala val genomfördes i Sydafrika i november med stora framgångar för ANC. I Kapprovinsen och Kwazulu-Natal sköts dock valet upp till i år, eftersom man inte var överens om den geografiska indelningen i stadsdelar. I december blev man dock eniga om hur gränserna skulle dras kring Kapstaden, genom att både vita, färgade och svarta stadsdelar nu kommer att ingå i de nya kommunerna. Valet i Kap kommer att ske den 28 maj, och i Natal redan någon gång i mars.

Motsättningarna i Kwazulu-Natal mellan ANC-anhängare och

Inkhata är inte lösta. Våldet i förstäderna är påtagligt, och en mördad Inkhataledare kvitteras med mord på en ANC-ledare. I kåkstädena skiljs delområden för dessa olika grupper åt, genom att man river delar av dem och skapar en slags demarkationszoner mellan dem.

Bilsamhälle

Trots dessa motsättningar och trots varningar om farliga platser i staden, har man svårt att känna något hot, alla är vänliga när vi blir guidade runt. Alla vita kör bil, städerna är uppbyggda kring bilen som transportmedel – som i USA antar jag. Breda prydliga välhållna stadsmotorvägar utan gångbanor, och finns det sådana så så tar de plötsligt slut.

Tåg ska man inte åka; det betraktas antingen som masstransport för svarta, eller som ett apart lyxäventyr för rika turister. Klasskillnaderna är oerhörda mellan de fullproppade förortståg runt storstäderna och de glest besatta dag- eller natttågen mellan dessa. Trots att den ansågs farlig att vistas på, tog jag mig till stationen i Durban

för att kolla tågtider, eftersom jag ville ta tåget till Pietermaritzburg, ca 70 km därifrån. En lagom dagsutflykt tänkte jag mig. Men dit går inga tåg, utom natttåget till Johannesburg. De som inte kör bil på de flotta vägarna reser istället med eleganta Greyhoundbussar, endast till förorterna finns det pendeltåg som är fyllda med folk morgon och kväll. Och de flesta åker minibuss och taxi.

Utebliven tågresa

Det blev ingen resa för mig till Pietermaritzburg, när det är bil, buss och flyg som gäller. Dessutom kör folk berusade. På inrikesflyget serveras hur mycket whisky, vin eller öl man vill ha, sedan tackar flygkaptenen för resan och uppmanar folk att köra försiktigt! På fem dagar kring ett veckoslut i december hade 91 personer dödats på vägarna i Sydafrika.

Taxitrafiken är annars det huvudsakliga transportsättet för folk i förorterna. Fullproppade minibussar eller små flakbilar där folk sitter med rumpan utanför utgör en

(forts. nästa sida)

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

Efterlysning

Paul Freires Pedagogik för förtryckta inkl studiehandledning! Ulrika Jakobsson är beredd att betala 100 spänn för boken. Ring 2114338 eller 2228387. Besked senast tisdag f.m. den 19 januari.

Vänstern diskuterar

De lokala diskussionerna fortsätter inför vänsterpartiets kongress i maj. Närmast på ett medlemsmöte måndag 22 januari 19.30 på v-lokalen (Bredgatan 28) då vi fortsätter behandlingen av förslaget till revision av programtexten. Karin Svensson Smith inleder.

Nästa medlemsmöte, tillika årsmöte, blir f.ö. lördag 10 februari kl. 10 på Laurentiigatans dag-central. Även då blir det tillfälle att diskutera inför kongressen.

Styrelsen

Gratis VB tjugo år!

VB har ju redan blivit vederbörligen hyllad i sitt jubileumsnummer.

Men jag vill göra ett tillägg, och framföra en särskild hyllning till kvinnoredaktionerna. De hyllande gästskribenterna skrev om kontinuitet och gamla trogna manliga redaktörer och skribenter. Men sedan ett och ett halvt år har vart tredje nummer ungefär haft en kvinnoredaktion. Jag tycker skillnaderna på redaktionerna är ganska stor. Det behövs en motvikt till tendenser till den där grabbigheten som lett till att tidningen tidvis gått under öknamnet Rekordmagasinet. Jubileumsnumret i sig visar också tydligt upp vissa oroande tendenser på gubbighet. Mittuppslagsnovellen var säkert en pärla för en forskare i lokal järnvägshistoria, för oss andra var det bara en punschdoftande gubb-skrona som knappast var värd utrymmet. Men visst, de trogna redaktörernas intressen måste få avspeglas i valet av texter. Det är därför så glädjande att finns flera redaktioner. Så grattis ni kvinnoredaktörer. Ni har inte varit med i tjugo år, men vi kvinnliga läsare uppskattar er och hoppas att ni orkar ett par år till.

Ann

Apropå ingenting

Jo, apropå en krönika av Fredrik Gertten i Arbetet Nyheterna (s) minns vi en smärre läsarstorm som drabbade VB för några år sen, när vi på tal om några nationella och lokala politiker berörde inte bara deras ideologiska dimensioner utan också deras s.a.s. fysiska. "Plumpt", var det rätt många som tyckte.

Vi blev förvånade. Vi hade ju bara försökt att lite fumligt efterlikna den person som brukar betecknas som landets elegantaste politiska estradör genom tiderna, Karl Gerhard, som sjöng i en berömd kuplett

Per Albin blir tjockare och tjockare och tjockare.

Men ingen som helst förståelse mötte vi. Så vi fick börja skämta om annat, så gott det nu gick.

Och så läste vi alltså Fredrik Gertten som skrev om f.d. idrottsministern Ulf Lönngvist (s) och kallade honom "lönnfet".

Det var ju just det skämtet (bl.a.) som vi hade fått bassning för i VB!

Vi kan inte se Gerttens och Arbetet Nyheternas skrivning som annat än en upprättelse. Får de så får vi. Så vi vässar pennan inför nästa kåseri om Göran Persson och Ylva Johansson.

Grr

Sydafrika...

(forts. fr sid. 3)

betydande näringsgren. Man undrar hur det skulle gå om fler människor i kåkstäderna skulle få tillgång till egen bil – något som betraktas som ett mål om välfärden ska fördelas något mer jämlikt. Den utvecklingen vågar jag inte tänka på.

Trots dessa pessimistiska framtidutsikter finns hoppet för Sydafrika i den demokrati som i ANC nationellt stöds av allt fler, och som också lokalt kan komma att få en mycket bred uppslutning när valen blir klara i vår.

Men det kommer att ta lång tid.

Thomas Schlyter

Kör över facket!

Jo, jag lät det exklusiva rödvinet och det delikata kalvköttet mej väl smaka. Det kommunala parkeringsbolagets styrelse avslutade årets "arbete" med en liten måltid på Grand och av principiella skäl vill jag, som jag tidigare deklarerat, gärna smörja kråset på bekostnad av Lunds bilister, mina fiender, som ytterst stod för kalaset.

Men egentligen kändes det inte riktigt bra. Dels är det ju så att det överskott som bolagsstyrelsen inte äter eller reser upp kan gå in i den behövande kommunkassan. Dels är själva konstruktionen med kommunala bolag kommersiellt och demokratiskt tvivelaktig. Den frestar också till den sortens extravängar som vi nyligen sett exempel på i Motala och Ystad. Sådant förekommer såvitt jag förstår inte i p-bolaget Färgaren. Men både arvoden och fringisar (t.ex. resor till Rivieran) ligger snäppet över vad som är brukligt på motsvarande nämndnivå. Det är onödigt.

Därför har jag hållningen att p-bolaget ska göra så lite som möjligt. När vår (energiska) ordförande (s) har velat diskutera trafikpolitik, har jag tyckt att hon i stället ska göra det i gatunämnden.

Dock finns det frågor som vi är förelagda att ta hand om. Just nu gäller det avgiftsbeläggningen av de kommunalt ställda fria p-platser i de centralare delarna av stan. Den verkställande ledningen har inte drivit ärendet med någon stor skyndsamhet men nu föreligger det i alla fall en utredning, och till hösten kommer kanske p-mätarna upp. Om inte processen bromsas och det finns det krafter som vill, t.ex. de anställdas fackliga organisationer. Med det Agenda 21-program som kommunmajoriteten står bakom är det solklart att vi inte ska ha nån gratisparkering, och vi får hoppas att v-representanterna på andra håll, bl.a. i kommunens personalutskott, inser sin skyldighet och kör över facket.

Lediga P-platser?

Det blir nog TV-övervakning i Färgaren, beslöt vi senast, och ska vi nu ha ett p-hus är det rimligt att vi inte tillåter ordningsproblem i det. Däremot är jag synnerligen tveksam till förslaget att lägga ner cirka sex miljoner på ett p-anvisningssystem, elektroniskt styrda skyltar som vid stadskärnans infarter skulle berätta var det eventuellt finns lediga platser. Fast det verkar som den frågan vilar för tillfället.

Gunnar Sandin

Theresienstadt – kultur och barbari

Utställningen på Kulturen som öppnades i november fortsätter till den 18 februari. Den skildrar som bekant förhållandena i koncentrationslägret där intellektuella och konstnärligt framstående judar under andra världskriget samlades ihop i väntan på förintelse i Auschwitz.

Theresienstadt var en befintlig befäst stad norr om Prag, som grundats redan på 1780-talet. Nazisterna utnyttjade staden i propagandasyfte för att visa upp en idyll och idealstad för judisk kultur, i själva verket fungerade den med sina hus, parker och befästningar som en kuliss för verklighetens omänskliga levnadsförhållanden.

Utställningen visar teckningar, bilder och texter som framställts i ghetton och som påminner om att skapandet kan vara en helande och sammanhållande kraft mellan människor under outhärdliga förhållanden. Parallellt till dagens förföljelser och etniska rensningar är påtaglig.

Gå och se utställningen på Kulturen!

MÖTE MÖTE

KOMUNALPOLITISKA GRUPPEN samlas på partilokalen måndag 15/1 kl 19.30. På dagordningen bl a:

– Kommunala spalten i VB – arbetsfördelning.

– Kommunalpolitiska gruppmöten under 1996 – tider, former, innehåll m.m.

– Rapporter från nämnder – inte minst kommunalnämndernas första möten. Alla kommunalpolitiker som har möjlighet att komma uppmanas göra detta!

RÖDA KAPELLET söndag 14/1 kl 18.45. Rep. med Birgit på musikskolan: nr 26, 254, 290, River Boat Shuffle och Aldrig ger vi upp (nytt arr.).

STORBANDET Rep onsdag 17/1 kl 19 på Vipeholmskolan

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin och Thomas Schlyter.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund. Onsdag e. 19 till fax 046-14 65 82.

Telefon till redaktörerna:
Rolf L Nilson 129044
Karin Blom 141612 (nästa nr)
Thomas Schlyter 14 75 05.
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 13 82 13.